

opusdei.org

A prelátus, régi barát

Melina és Pascal Oudot a dijoni jogi egyetem tanár-kutatói. Az asszony az Opus Dei tagja, a férfi nem.

2006.07.06.

Titkos társaság, fehér maffia — ilyen borzalmakat találtam az Opus Deiről az általános enciklopédiámban. Ezért adtam oda édesanyámnak a címet, amikor először látogattam el egy központba, és kértem meg, hogy érdeklődjön felőlem, ha estig nem beszélünk.

Miért ment oda?

Kíváncsiságból. Egy általam sokra tartott tanárom a Mű tagja volt. Megrendeltem Josemaría Escrivá Út című könyvét egy könyvesboltban, ahol az eladó mindent megtett, hogy lebeszéljen róla. Amint elkezdtem olvasni, nagyon megkedveltem a szerzőt.

Mit jelent az Opus Dei tagjának lenni?

Nemcsak egyszerűen tagja vagyok az Opus Deinek. Én magam is Isten Műve vagyok. Annyi formája van az Opus Deinek, ahány tagja. Ez vonzott engem: a tagok különbözősége és szabadsága, valamint az, hogy ennek ellenére ugyanaz a hivatásuk.

Hozott változást az életébe a tagság?

A változás gyökeres volt, de egyben alig észrevehető. Gyökeres, mert a

hivatásom megkívánja, hogy törekedjek arra, hogy következetes keresztény életet éljek; és alig észrevehető, mert semmi látványos nincs azokban a dolgokban, amelyek elvégzését a hivatásom megköveteli.

Hogyan reagált a családja?

Az édesanyám volt az egész családom. Ő nem értette a döntésemet, lelkileg annyira megviselte, hogy az iskola és a 300 km-es távolság ellenére vonatra ültem, és elmentem hozzá, hogy megnyugtassam. Az ellenállása nem tartott soká. Mindenesetre — azzal az ürüggyel, hogy az Opus Deivel kapcsolatos dolgokat komolyan meg kell fontolni — megkért, hogy várjak egy évet mielőtt döntésemet meghozom. Ez az anyai fortély mosolyt csalt az arcomra, de beleegyeztem.

Mi történné, ha ki kívánna lépni az Opus Deiből?

Ezt bármelyik pillanatban megtehetem, de bizonyára megkérdőjelezné mindazt, ami az életem alapját képezi.

Megkérdezném magamtól: hűtlen vagyok a hivatásomhoz, vagy félreértettem valamit az elején? De ez annyira szörnyű lenne, mintha azt kérdezném magamtól, hogy rosszul választottam-e férjet.

Tudják az emberek, hogy Ön Opus Dei tag?

A barátaim igen, ez természetes. A plébánosom szintén. Úgy gondolom, jó, ha ismeri az egyházközsége tagjait. Másokkal kapcsolatban pedig azt tudom mondani, hogy nem hordok Opus Dei feliratú kitűzőt, de nem titkolom el a hivatásom. Egy példa: egy kollégákkal elköltött munkavacsorán egy hölgy támadta a kereszténységet, a pápát és a Művet. Megkérdeztem tőle, hogy azért beszél-e ilyen módon, mert már

találkozott Opus Dei tagokkal. Aztán felvilágosítottam, hogy én már több mint tíz éve tag vagyok. Elcsukló hangon beismerte, hogy nem ismer senkit az Opus Deiből, és sosem járt egy központban sem.

Bosszantja Önt, ha „ultrakatolikusnak” mondják?

Elszomorít. Olykor azon kapom magam, hogy azt mondom: „Hogy lehet, hogy én az Opus Dei része vagyok?” Hiszen nem illek bele a tagokról kialakult általános képbe, vagyis hogy szélsőjobbboldaliak, nagyon gazdag családból származnak, konzervatívan öltözködnek, alig nyitottak a vitára és folyton csak prédikálnak.

Az Opus Deit azzal is vádolják, hogy tagjai különösen szeretik a szenvedést...

Nem keresem a szenvedést, de ha megjelenik az életemben,

megpróbálok azonosulni az Úrral, aki mindenféle szenvedést átélt. Krisztus mellett társmegváltónak lenni nem a szenvedés szeretete, hanem testvériség.

Mi zavarja az Opus Deiben?

Az, hogy nem hívhatom meg a prelátust vacsorára! Amikor a férjemmel találkoztunk vele, úgy éreztük, mintha egy régi barát köszöntött volna minket. És azóta hiányzik nekünk.

Pascal, Ön hogy ismerte meg a Művet?

Beleszerettem a nőbe, aki később a feleségem lett.

Hogy tudta meg, hogy ő tag?

A kandallópárkányán volt egy fénykép az Alapítóról. Hallottam már ilyen-olyan dolgokat a Műről, és a környezetem is gyanút ébresztett

bennem. De azt gondoltam, ha a
jövendőbelim ennek a tanításnak az
„eredménye”, akkor az Opus Dei csak
jó dolog lehet.

Mit gondol az Opus Deit érő kritikákról?

A prelátussal való gyönyörű és
megindító találkozáskor ő azt
mondta nekem: „Az Opus Dei nem
fog közétek állni Melinával”. Napról
napra látom, hogy ez mennyire igaz.
Meg vagyok győződve arról, hogy a
feleségem elköteleződése az Opus
Deihez csak erősíti a mi egységünket
és táplálja a boldogságunkat.

Néhányan azt állítják, hogy a nők helyzete az Opus Deiben a régmúlt időket idézi...

Nekem nem tűnik úgy, hogy a
nőknek másodosztályú szerep jutna
a Műben. Otthon pedig a
képességeink szerint osztjuk meg a
feladatokat... Így nem tűnik olyan

soknak a megoldandó feladat. Az édesanyám mos, a feleségem főz, és egy hölgy takarít nálunk... bár nem vagyok benne biztos, hogy ehhez a válaszhoz Szent Josemaría gratulált volna nekem.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-regi-barat/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-regi-barat/)
(2025.04.17.)